

Sara Bailac (Tàrrrega, 1986). Sembra poemes de secarral des del nomadisme.
Inventari d'afectes perduts (Meteora, 2007), *Vénen turbulències* (Tria, 2010).

GINEBRE

Jo només puc allotjar-te en mi.
Pots ser hoste entre cuirasses de seda,
còmplice del riure que fan les pessigolles
als viaranys dels dinou anys
quan la sang els reobre.

EL SENTIT

No sé com es viu quan es nega la possibilitat de l'altre.

Potser es claudica i es conviu amb aquesta certesa de saber-se sola, havent de rebutjar pedaços i intentant no caure a la trampa dels succedanis. Potser tot acaba aquí, quan amb les mans encara tacades de sang blava m'aixeco i renego del camí fàcil. O potser és que és ara mateix, amb tot el ventre obert i desmanegat, que comença a coagular-se el sentit, encara fràgil.

De Vénen turbulències

SI VOLEM, VOLEM

Apol·lo i jo volem votar en referèndum si podem tirar-nos una bomba atòmica al damunt. Volem una llei que prohibeixi les cortines amb puntes, que ompli d'aigua i peixos de colors les carcasses dels televisors. Volem obligar els col·leccionistes de sobrets de sucre a abocar-los tots al mar. Prometem que no perseguirem l'esperança quan giri carrer amunt ni emmudirem el degoteig de les aixetes mal tancades. Volem perseguir les libèl·lules que volen en cercles sobre els arbres morts. Volem que els nostres silencis s'empaitin com en bucle entre tots els sorolls de la ciutat.

Volem poder volar; i si volem volar, volem.

D'Inventari d'afectes perduts